

Sommaren 1955 Del 5

Vi kände panik. Vem hade tagit vår båt? Vad skulle Anna säga?

Två rädda flickor bävade inför vad som skulle komma. Vi ställdes mycket riktigt inför ett regelrätt förhör. Ingen förståelse fanns för två tonåringar från inlandet som inte hade en aning om att ebb och flod förekom på västkusten utan trodde att det räckte med att dra upp båten några meter på land som vid en insjö.

Anna ringde Kustbevakningen. Jo då, de hade fått in ett samtal från en fiskare på Öddö som tidigt på morgonen hade funnit en drivande eka ute på Kosterfjorden. Han bogserade den till sin brygga på Öddö. Det var bara att hämta den där. I och med detta tog Anna sin hand ifrån oss och sa : " Nu får ni se till att ordna upp det här själva, jag har inte tid." Varpå hon gick in i kiosken.

Lasse gormade om hur farligt det var att inte ha någon livräddningsbåt, och från honom kunde vi inte räkna med någon hjälp. Det hade vi väl i ärlighetens namn inte räknat med heller. Han kunde ju i vanliga fall en gång i veckan hjälpa oss med att posta brev och köpa en Fick-Journal inne i Strömstad. För övrigt var det inte någon idé att be om hjälp av honom.

Då kom Gunvor, vår diskhjälp. som en räddande ängel. Hon kände fiskaren på Öddö och visste var hans brygga låg. Det skulle gå bra att hon lånade sin fars lilla motorbåt och hämtade ekan åt oss. Underbara Gunvor, vilken lättnad!

Anna inträdde på arenan igen och talade om att upphittaren skulle ha 30 kronor i hittelön och Gunvor 20 kronor för besväret. Dom pengarna skulle Anita och jag få betala ur vår intjänade dricks-kassa. 50 kronor var mycket pengar för oss. Det sved rejält när vi tänkte på hur många gäster vi fått servera för att uppnå den summan. Minst 300! Det blev en dyrköpt erfarenhet minsann.

Visst längtade vi hem ibland. Anita till sina föräldrar och lillasyster, jag till mor och far och min lilla pekingeser Poppie. Vi skrev brev varje vecka och det var högtidsstunder när vi fick brev hemifrån. Telefon fanns ju i kiosken, men Anna bestämde att den inte fick användas till rikssamtal.

Flaggstången hörde också till vårt ansvarsområde. Flaggan skulle vara hissad varje morgon när den första båten kom till ön. Det hände en gång att vi hade glömt det och då fick vi verkligen våra fiskar varma av Anna. Fick veta hur nonchalanta vi var mot våra gäster och det skulle inte få upprepas! Vi glömde det aldrig mer.

En morgon blåste det en frisk västanvind. Anita skulle hissa flaggan. Hon tappade taget om den ena repändan. Flaggan blåste iväg och repet stod i rät vinkel ut från flaggstångsknoppen.....

(fortsättning följer)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Monica Kvist med Poeter.se id #46871 innehar upphovsrätten